

Paisatges viscuts

A poc a poc, i molt delicadament, agafa el pinzell. Ja està tot preparat. Tanca el ulls i respira profundament. És un dia de primavera perfecte per pintar. Mira l'horitzó i veu com la suau brisa fa moure les delicades branques dels ametllers florits. Amb la punta del pinzell agafa una mica de color verd de la seva paleta i comença a pintar aquell gran i preciós prat d'herba que té al davant. Tot seguit, agafa el color marró i pinta els forts troncs dels ametllers, barreja diferents tons del mateix color i els fa unes branques llargues, que sembla que es moguin al ritme de l'aire suau. El color rosat i blanc de les flors dels ametllers ressalten amb el blau d'un cel net i clar.

Al cap d'una estona el quadre ja està acabat. Li sembla perfecte. Satisfet de la seva feina, plega tots els estris i, a pas lent i amb el seu bastó, va cap a casa. Viu en una casa no gaire gran al centre d'un petit poble de muntanya. Mentre passa pels carrers vells els observa atentament. Tot i que ja és un home gran, comparteix la mateixa curiositat que un nen per totes les històries que poden haver passat en algun d'aquells carrers, d'aquelles cantonades, d'aquelles places...

La vella casa amb petits balcons plens de flors s'alça davant seu quasi sense adonar-se'n. Les seves dèbils cames fan que les velles escales siguin interminables i difícils de pujar, però finalment aconsegueix arribar a dalt. Cansat de caminar, deixa tot el material que arrossegava al seu petit taller, agafa el quadre, un clau i un martell. Ja sap on el penjarà. Tranquil·lament es dirigeix cap a una paret plena d'altres obres en fila, deixa la seva nova creació a terra i comença a clavar el clau.

Com acostuma a fer, agafa una cadira i es posa davant la paret plena de les seves pintures; totes són de paisatges. Camps florits a plena primavera, fulles que es deixen portar pel vent de colors groguencs i vermellosos, grans i majestuoses muntanyes nevades que s'imposen davant d'unes petites casetes al Pirineu i extensos prats d'herba verda amb ametllers florits que dansen a un ritme lent.

La pintura, ja des de petit, ha sigut la seva gran passió i sempre s'ha expressat a través d'ella; totes les seves emocions les ha transmès a través de la pintura i els seus quadres.

Els mira tots un per un, molt detingudament sense saltar-se cap detall, però s'adona que la primera pintura que està penjada és molt semblant a l'últim quadre que ha pintat avui. Gairebé igual! Hi ha el mateix prat d'herba verda i fresca, els mateixos ametllers florits de tronc ample i flors petites i gairebé el mateix cel net i clar. Distret i desconcertat per aquell fet tan curiós, es posa a pensar immediatament. Com pot ser? No recorda pas haver-lo pintat abans! Mentre, tot encuriós, intenta trobar una resposta... De sobte ho recorda tot! Tanca els ulls i veu aquell mateix paisatge. També es veu a ell de petit i als seus pares. És un indret on anava amb els pares a jugar, on passejava tota la tarda imaginant que un dia podria volar com els ocells. Feia tant temps... Ja quasi no ho recordava.

Amb els ulls plorosos de l'emoció, mira el segon quadre i recorda que el va pintar quan va conèixer la seva difunta esposa. És un camp ple de flors de molts colors a la primavera, amb ocellets que volen pel gran cel blau; un paisatge tan bell com ho era la seva dona. Sense poder-ho evitar li cau una llàgrima i somriu de la felicitat del record.

En el tercer quadre pot veure uns arbres de tardor amb les fulles que cauen tot deixant-se portar pel vent suau, i recorda que en aquella època de l'any és quan va néixer el seu únic fill, ara ja fet tot un home. Ara encara riu més!

La quarta pintura, correspon a unes grans muntanyes nevades que amaguen un petit poblet. En un hivern com aquell, va morir la seva estimada dona.

Les llàgrimes brollen dels petits i tristos ulls. Sense pensar-ho passa a mirar l'últim quadre. És el que ha pintat avui mateix. Davant seu i inconscientment té la seva pròpia biografia, però no pas escrita, sinó pintada a través de tots aquells quadres.

S'eixuga les llàgrimes que encara li baixen per les arrugades galtes, s'aixeca, agafa el bastó i poc a poc comença a caminar. Al cap d'una estona arriba al mateix lloc on avui ha anat a pintar. Sense cap especial importància.

Seu damunt un petit tronc i es posa a contemplar el paisatge. Pensa en els quadres, en la seva infantesa, en tota la seva vida...

Es treu la boina, tanca els ulls i respira profundament. És un dia de primavera perfecte per pintar! Mira l'horitzó i veu com la suau brisa fa moure les delicades branques dels ametllers florits. Torna a tancar els ulls i es deixa portar pels seus records.

Cèlia Brunet 3r ESO C

Il·lustració d'Hajar Kadri 3r ESO C

Il·lustració: Hajar